

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 2

Березень-Квітень

1953

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Великодній дзвін

Івась замкнув хату та ішов у ліс з Меласею по барвінок, щоб прикрасити ним паску на Великдень. Мати вчора вночі потайки її спекла. А ранком пішла працювати до колгоспу. Івась дорогою дивився з жалем на їх поле, засіяне колгоспним збіжжям.

Завтра Великдень — думав Івась, а який він інший від минулорічного! Який то рух був у хаті, як весело було! Бабуня з мамою пекли паску. В Велику П'ятницю Івась біг до церкви з калаталкою, що її подарував дядько. І хоч калаталка була велика і важка, Івась видержав до кінця. А ранком на Великдень батько перевісив через плече "кубелю", що то її звичайно вживали до сіяння збіжжя, а до неї мати покклала м'ясо, паску, сир, яйця, масло, сіль та хрін. Писанки ніс Івась. А дзвони в церкві дзвонили цілі три дні. Хлопці та дівчата грали гагілок біля церкви, стріляли з моздрів та ключів, а в Світлий Понеділок обливалися водою.

Вийшли на гору й Івась глянув вниз. Посеред села стояла церква, біля неї дзвіниця, але без дзвонів. Івась пам'ятає, як минулого року большевики забрали дзвони із усіх поблизьких сіл. Вже мали і в їх селі забирати, аж тут однієї ночі дзвони пропали із дзвіниці. Ніхто не бачив, хто та коли їх забрав, тільки люди в селі догадувалися, що це повстанці їх заховали. І як большевики не шукали, не лютилися, таки дзвонів не найшли. Згадав Івась та став говорити Меласі:

— Меласю, а що було б, якби так — ось-тут із лісу наші повстанці вийшли, і сказали нам, що завтра в нашому селі знову буде Великдень, так, як минулого року, що будуть дзвонити дзвони та святитимуть паску...

Нараз затріщали гілки і з-поміж кущів вихилилась постать незнаного чоловіка. Івась здивувався, але незнайомий промовив лагідно:

— Бачу, що збираєте барвінок, мабуть, щоб паску прикрасити. А будуть у вас завтра святити паски?

— Хіба ж ви не знаєте, що в нас церква замкнена, та й дзвонів у нас немає?

— А большевики в вашому селі є?

— Ні, їх багато в місточку, кілька кілометрів від нас, а в селі немає.

— А знаєш ти, де живе ваш пан-отець?

— Знаю.

— То забіжи сьогодні вечером до пан-отця та скажи, що ніччю церкву ми відчинимо і можна буде спокійно відправити Воскресну Службу. Ми будемо сторожити біля села, щоб большевики несподі-

вано не напали. Та ще скажеш, що завтра дзвонитиме ваш великодній дзвін. А дорогою додому заходь до хат і скажи людям, щоб по півночі принесли паску святити до церкви.

Ніч була тепла. З усіх сторін села без гамору спішили люди у церкву. При світлі воскових свічок повстанці відкрили двері, і пан-тець перший ввійшов у церкву та почав правити... Обхід... Вийшли люди із церкви і тихо пішли кругом неї.

Івась стояв біля дзвіниці, і коли поглянув вгору, побачив, що на ній висів їх дзвін. Нараз чийсь сильні руки підняли його вгору і незнайомий із лісу прошепотів: "Дзвони, хлопче!"

І заколисалось залізне серце дзвона, і покотилася луна безлистами лісами: Христос Воскрес!

Нарід впав на коліна та молився. А високо вгорі, під гудіння великоднього дзвона радісно билось маленьке серце щасливого Івася.

А як сонце зійшло, в селі було тихо. І на дзвіниці вже не було дзвона.

Тарас Шевченко

НА ВЕЛИКДЕНЬ

На Великдень, на соломі
Проти сонця, діти
Грались собі крашанками
Та й стали хвалитись
Обновами. Тому к святкам
Сорочечку, а тій стьожку,
Тій стрічку кушили;
Хому шалочку смушеву,
Добітки шкапові,
Кому свитку . . . Одна тільки

Сидить без обнови
Сиріточка, рученята
Сховавши в рукава.
"Мені мати купувала . . ."
"Мені батько справив . . ."
"А мені хрищена мати
Лшштву вишивала".
— "А я в попа обідала!"
Сирітка сказала...

Тарас Шевченко

У Ч І Т Е С Я . . .

Учітєся, брати мої!
Думайте, читайте,
І чужому научайтєсь, —
Свого не цурайтєсь:
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає.

Сестричка Лєся

Добре діло Зірки

Зірка йшла зі сходи́н та думала. Було ж і про що думати. Сестричка так гарно розказувала, як то маленький Тарасик не мав ні матусі, ні батенька. Як сам хотів дуже учитися та пішов до недоброго дяка в школу, як потім малював образки потайки від пана, як пан бив його за те. Як Тарасик потім виріс та почав писати такі гарні, гарні вірші, як то розбудив славу України, що спала в могилах... Як Тараса Шевченка вивезли були далеко в чужі степи. І що Тарас нас усіх батько. І до його свята кожна із них, з роя "Мурашок" зробить в його честь щось доброго. А як буде свято, то кожна виступить перед його образ та буде сама звітувати, яке то добре діло вона зробила. А Батько Тарас, хоч із-за могили, напевно почує, як то вони, "Мурашки" його вшанували, і напевно буде з цього дуже радіти.

Оце все так гарно було б, якби лиш Зірка знала, що їй зробити? А то в нікого радитись не можна, бо кожна Мурашка мусить сама собі продумати та нікому про це до свята не говорити.

І так Зірка задумалася, що їй не помітила, як трохи не минула своєї хати. Аж Ена, дочка її господарів кликнула за нею: — Гей, Зірко, а ти куди? Батьки Ени були Українці, так, як і батьки Зірки.

Тільки, що вони вже приїхали в Америку дуже давно. Ена сама Українці й не бачила, а по українськи говорила дуже поганенько, так, що Зірка нераз сміялася з неї. І от тепер Зірка трішки засоромилася, що вона новачка, та ще й жовтодзюб — не помітила своєї хати — тому швидко спитала Ену:

— А що це ти такого маєш в руках?

— Це така книжечка з малюнками — мама дала мені десять центів я купила собі. Хочеш — переглянемо її разом.

Сіли на сходах (хоч ще добре холоднувато було) та стали розглядати. Але Зірці ця книжечка ніяк не припала до вподоби.

— Знаєш, Ено, я маю куди краці. От ходи до мене, я тобі покажу, або й дам почитати до хати.

— Добре, я подивлюся на образки, бо я ж і так їх читати не зумію!

— Як, хіба ж ти не вмєєш читати по українськи?

— Не вмєєю.

— То ти Ено, мабуть і про Батька Тараса нічого не чула?

— А хто це був?

— Хочеш знати, то я тобі розкажу.

І Зірка стала розказувати, про Батька Тараса, а від того ще й мусіла пояснювати, що таке Дніпро і Київ, і козаки і Татари. А потім попросила Ену до себе на завтра, та обіцяла їй прочитати віршів Шевченка.

І з того дня Ена забігала до Зірки в кожную вільну хвилю, щоб послухати українських книжечок. А опісля сама просила, щоб Зірка навчила її читати по українськи, бо коли Зірка на сходинах чи в українській школі, то Ена теж хоче тоді читати.

І Зірка стала вчити Ену по-українськи. Спершу важко йшло. Ена все щось покрутила, аж Зірка нераз починала сердитись на неї. Але згодом вже йшло шораз краще. І тиждень перед святом Шевченка Ена прибігла до Зірки, відчинила Кобзаря та стала сама читати:

“Бу-ло коо-лись на Вкра-ї-ні”...

Зірка на radoшах аж розцілувала Ену. А після останніх сходинок перед святом довго-довго говорила зі сестричкою. Сестричка їй щось радила, лиш ніхто із “Мурашок” не знав, про що вони радились.

А на Свято Батька Тараса прибрали Його портрета вишиваним рушником, станула ціла Станиця разом із старшиною всі в одностроях. Перші із їхнього гнізда “Працьовиті комашки” звітували “Мурашки”. А коли вони виступили, то всі побачили, що “Мурашок” було ні вісім, як досі, а дев'ять, бо на кінці біля Зірки стояла, ще без однострою, Ена.

За чергою виступали “Мурашки”, кожна казала “готуйсь” та голосила, що то вона доброго зробила. Галя заощадила грошей та купила за них аж п'ять нових книжечок до гніздової бібліотеки. Оріся

зібрала всі, які могла дістати, образочки, що Батько Тарас намалював, та наклеїла разом на великий картон, щоб повісити в новацькому кутику в домівці. А Христя, що то гарно пише, зложила віршик:

До Тебе, Батьку Тарасе,
І до України-Неньки
В кожную хвилю б'ється
Новачок серденько!

Оля знов вислала книжечки в дарунку новакам в Німеччині, бо вони там книжок не мають. І так кожна щось доброго зробила, а Батько Тарас всміхався до кожної привітно з-під великого вуса. Аж прийшла черга на Зірку. Зірка вивела зі собою Ену та сказала:

“Батьку Тарасе, я привела Тобі Ену, а сестричка каже, що вона по українськи, в нас називатиметься Гануся. Вона теж буде новачкою, бо вже вміє читати по-українськи. Ось послухай!

Гануся відкрила “Кобзаря” та стала читати:

“Наша дума, наша пісня не вмре не загине”...

Гануся ще не дуже добре читала, і аж личка в неї почервоніли з натуги, але Батько Тарас із образу усміхнувся до неї таки найкраще!

Спільне добре діло “Лісових Ягід” із Трентону ЗДА: новацька виставка на допомогу українським дітям в Німеччині.

А ВЖЕ ВЕСНА КРАСНА . . .

Розбудилась Веснонька в са-
дочку
І холодним снігом вмила личко,
Одягла сорочечку біленьку,
Розчесала сонячну косичку.
Побачила Веснонька в садочку
Як на сходини йшла Зеня
швидко,
Передала новачкам-дівчаткам
Веснонька привіт і першу
квітку.

ЗАПРОСИЛИ ВЕСНУ ЛЮБУ...

Новачки-дівчатка
Пішли в гай раненько
І гралися та співали
Радо-веселенько.

Розбудили співом
Весноньку маленьку
І відкрили перші квіти
Очка зелененькі.

Новачки-дівчатка
Не думали много,
Запросили Весну любу
До гурту свого.

Ніна Мудрик

На „Сагайдачному“

Павлусь жив в Одесі недалеко порту. Його батько був рибалкою, а старший брат Тарас був моряком на воєнному кораблі. Павлусеві було десять років. Ходив у російську школу, бо української не було. Але Павлусь знав, що він українець. Знав славне минуле України. У них жив на квартирі пан Левко Корженко, студент університету. Він не раз розказував йому, як по Чорному Морі плавали козацькі чайки, як козаки воювали з бусурменом. Він розказував йому не раз про славних гетьманів: Петра Конашевича-Сагайдачного, Богдана Хмельницького, Івана Виговського, Петра Дорошенка, Івана Мазепу. Павлусь вже знав напам'ять і „Гамалію“ Тараса Шевченка.

Аж вибухла світова війна. Тарас тепер дуже рідко показувався дома. Ввесь час перебував на морі. У третьому році війни, коли Павлусеві вже йшло на дванадцятий рік, рознеслася вістка, що в Петербурзі вибухла революція, скинули царя та завели республіку. Тоді прийшов додому Тарас. Він такий був веселий, такий радий:

— Тату — закликав уже з порога — ми вже вольні! Маємо свій український уряд у Києві!

Й оповідав потім, як у Петербурзі перший виступив проти царя український й волинський полк. У Києві править Центральна Рада, а її головою професор Михайло Грушевський.

Павлусь слухає, слухає, а вкінці питається:

— То тепер вже, Тарасе, Чорне Море буде українським морем?

— Так, Павлусю — відповів Тарас — тільки не буде, а вже є! Ми вже підняли українські прапори на кораблях.

— Тарасе, Тарасику, — став просити брата Павлусь, коли цей вже прощався — візьми мене з собою. Я хочу плавати на українському кораблі, хочу бачити на кораблях українські прапори!

Бачить Тарас, що Павлусь так рветься на море й каже:

— Як тато і мама дозволять — візьму тебе з собою.

Що мали батько й ненька робити — погодилися. І так Павлусь пішов на море, на корабель „Сагайдачний“. Гордо маяв на ньому синьо-жовтий прапор, гордо поглядав на нього Павлусь. Він думав:

— Батьку Сагайдачний, ти колись гуляв на чайках по цьому морю, а тепер плаває по ньому корабель вільної України твого імені.

І серце Павлуся, при зустрічі з іншими українськими кораблями билосся так живо, бо радість наповняла його. Та не всі моряки на „Сагайдачному“ раділи так, як він і Тарас. Павлусь завважив це зразу. Найбільше невдоволений був рудий Москаль Гріша Гаврілов. Він голосно нарікв на „хахлов“, що відірвалися від „матушки Рассеї“. Потім, то вже не тільки, що виговорював на Україну, але й намовляв моряків, щоб пов'язали корабельних старшин та вкинули в море, а потім

скинули український прапор, а вивісили червоний прапор з молотом і серпом. Очевидно, — говорив він це потайки, спершу тільки Москалям, а потім і малосвідомим Українцям.

Раз уночі Павлусь вийшов на чердак. Тут побачив, як в одному куті Гіша Гаврілов і гурт моряків щось шепочуть. Почув тільки, що Гаврілов говорив:

— Скинемо буржуазний синьо-жовтий прапор, а завісимо червоний! — і добув з кишені червону матерію та розгорнув її. Тоді всі подалися до місця, де гордо маяв український прапор. Павлусь нишком пішов за ними. Серше в нього товклося, наче птичка в сітці. — Ані хвилини не сміє бути червоний прапор на кораблі — подумав він. — Не дам зняти нашого прапора!

І, схвилювшись, побіг до прапора та станув за звоями ланів, що стояли на чардаку. Ось уже один із моряків розвинув червоний прапор. Був це Українець Петро Забойський. Видно Гаврілов перемовив його. Вже його рука сягає до ланви, щоб зняти синьо-жовтий прапор. Але Павлусь мигом вискочив і схопив його за руку.

— Не вільно знімати українського прапора! — крикнув гордо. — Ти Українець, Петре, а йдеш із Москалями!

Несподіваний виступ Павлуся збентежив Петра та інших моряків. Петро кинув червоний прапор на землю. Як кіт скочив Павлусь до цього прапора та кинув його в море.

— Сором тобі, Петре, що ти Українець, і хотів скинути наш прапор! Сором — кричав обурений хлопчина. Та в ту мить моряки кинулися на Павлуся.

— Зловити його й кинути в море, це українське шеня — кричав Гріша Гаврілов. — Спершу його, а потім усіх старшин!

Та Павлусь використав хвилину метушні і вивіркою скочив убік, а опісля побіг на долину до кабіни капітана корабля. Капітан не спав ще.

— Пане капітане — закликав. — Пане капітане — бунт на кораблі! Гріша Гаврілов збунтував моряків!

Капітан скоро схопив револьвера, покликав дижурного, щоб побудив офіцерів та моряків та вийшов на чардак. За хвилину всі вийшли тихо на поклад. Збунтовані моряки піддалися без бою, бо було їх небагато та не всі мали зброю. Їх покували, замкнули на споді корабля та поставили біля них варту.

— Підуть під військовий суд — сказав капітан.

Потім Павлусь розказав капітанові та братові, як усе склалося. Капітан поплескав Павлуся по плечах та сказав:

— Славний із тебе буде козак! Дай Боже, щоб ти став колись не звичайним моряком, а адміралом Української Фльоти!

Чоботи-втікачі

Був собі дід. У нього були чоботи. Дід їх не чистив. От і втекли чоботи від діда. Пішли до баби. Та вона їх також не чистила. То чоботи втекли й від баби.

Ідуть вони лісом-бором. Халяви їх махаються, довкруги оглядаються. Назустріч їм скаче зайчик. Він питає:

— Чоботи, чоботи, а що ви тут робите?

— Ми чоботи-втікачі. Були ми в діда. Дід нас не чистив; ми втекли від нього. Були ми в баби. Баба нас не чистила; ми й втекли від баби. Тепер самі ходимо, по світі бродимо.

— То послужіть мені за хатку.

— Добре — кажуть чоботи.

Скочив зайчик в один чобіт та й сидить. А чоботи ідуть далі. Ідуть вони дорогою. Халяви в них махаються, довкруги оглядаються. Назустріч їм біжить котик. Він і питає:

— Чоботи, чоботи, а що ви тут робите?

— Ми чоботи-втікачі. Були ми в діда. Дід нас не чистив. Ми й утекли від нього. Були ми в баби. Баба нас не чистила, ми втекли й від баби. Тепер самі ходимо, по світі бродимо.

— То послужіть мені за хатку.

— Добре, — кажуть чоботи, — але там вже сидить...

— А хто то, хто в чоботі сидить?

— То я, зайчик — відіззався голос з чобота. — А ти хто такий?

— Котик. Можна тобі до товариства?

— Ходи, веселіше буде вдвох.

Скочив котик до чобота та й сів собі біля зайчика. А чоботи пішли далі. Ідуть вони дорогою. Халяви хитаються, довкруги оглядаються, аж назустріч їм песик:

— Чоботи, чоботи, а що ви тут робите?

— Ми чоботи, втікачі. Були в діда. Дід нас не чистив. Ми втекли від нього. Були ми в баби. Баба нас не чистила. Ми втекли від неї. Тепер самі ходимо, по світі бродимо.

— То послужіть мені за хатку.

— Добре, — кажуть чоботи, — але там вже є...

— А хто там?

— То я, зайчик, то я, котик! — відіззалися голоси з чобота. —

А чоботи йому нічого не відповідають, бо бояться. Зачув вовчик носом звірятко тай каже:

— А хто там, хто в чоботах сидить?

А всі звірятка тихо сидять, бо бояться голодного вовка. Вскочив вовчик до чобота, а там нікого немає.

— Тут я перезимую.

Настала весна. Розтали сніги, стопився лід на ставку. Вже й травичка стала зеленіти. А чоботи стоять у лісі. Звірятка в них живуть. Про себе й не знають. От і надійшов чоловік. Бідний, ще й босий. Іде й підспівує собі. Дивиться — серед лісу чоботи стоять. Він до них — радий, що босий не ходитиме. Вхопив за чобіт, в якому вовчик сидів. А вовчик плиг — та й на нього. В ту хвилинку як не вискочить з чобота песик, і давай гавкати; котик і собі м'явкає, поганого вовка проганяє. А жабка як не вискочить — просто вовкові на ніс впала. Почув вовчик щось мокре й холодне на носі тай почав щосили тікати. А котик і песик за ним. А зайчик як вискочив з чобота — чимскорше під кущик і заховався там. А жабка пострибала до ставка.

Повернулися песик і котик з лісової гушавини й раділи, гавкаючи — м'явкаючи. Чоловік взяв їх зі собою. Вони стали його вірними друзями. Песик беріг чоловікові хатку, а котик мишей ловив.

А чоловік чистив чоботи що-дня і вони від нього вже не втікали.

А ти хто такий будеш?

— Я песик. Приймете мене до товариства?

— Ходи, веселіше буде в трьох.

А чоботи пішли далше. Ідуть вони понад ставок. Аж назустріч їм жабка. Прийняли й жабку до товариства. Пішли чоботи далше. Зайшли у густий ліс. Зупинилися. Повіяло снігом, мороз потиснув. Зима люта настала. Аж іде голодний вовчик. Побачив чоботи тай питає:

— Чоботи, чоботи, а що ви тут робите?

Розказала тітка Ада.

Найстарша Сестричка усіх новачок, Сестричка Тоня пише:

ДОРОГІ ПЛАСТОВІ НОВАЧКИ!

“Білочки” в Тунісі, “Бджілки” в Англії, різні “Пташата” і “Комахи”, “Квіти” і всілякі “Добрі Душки” й “Очайдушки” в далекій Австралії, Аргентині, Бразилії, Німеччині, й Ви, розкидані по Австрії, Новачки-Самітниці, й Ви, ближчі до мене з Америки й Канади! З деякими я вже знайома через листи, деяких таки знаю особисто, з деякими зустрічалася на таборах, про деяких з Вас знаю від Ваших Сестричок, а всі Ви однаково цікаві, дорогі наші Новачата!

Багато Роїв, Гнізд із своїми сестричками прислали мені привітання з нагоди Різдва. Деякі з Вас вправно і гарно пишуть рідною мовою, дехто з Вас ледве виводить букви, щоб вийшло ім'я: Христя, Дора, Оксанка, чи Рій “Соловейки”, Гніздо “Працьовиті”. Ви певне знаєте, яку радість мають чи то Ваша Мама, Татко, Сестричка чи Учителька в Рідній Школі, коли Ви з охотою вчитеся

української мови та всього про Україну. А я? . . . Хіба уявляєте, як то приємно одержати з усіх усюдів з далеких країн гарні рядочки, писані старанно Вашими руками з сердечними побажаннями від Вас, що вчитеся різних мов і різного письма по різних школах, але водночас самі ще додатково ходите й до Рідної Школи та вчитеся самі дома свого рідного.

Тим то Ви й різнитесь від інших дітей, що не зветься новачками і тим то Ви всі однакові українські пластові новачки, бо всі належите до великого новацького гурту, що в ньому найбільше читаємо, говоримо, розповідаємо про Бога й Україну.

Та не тільки це. У своїх роях та гніздах Ви здобуваєте проби, складаєте іспити вмілостей, бавитесь весело, але чесно, за правилами,

Дівчатка з Джерзі Ситі та Нью-арку дістають від сестрички жовті хусточки і тепер будуть вже справжніми новачками.

співаєте і танцюєте, ходите на прогульки та теренові гри та якже радо їздите на свої літні табори! Буває часом, що й посваритесь, ліниві станете, незгідливі. Але Сестрички Ваші тоді все розказують Вам про тих добрих новачок, що їх усі люблять, і тоді Вам жаль стає, що Ви зле поводитися.

Тоді ще більше хочете бути справжніми новачками. Отаке Ваше цікаве життя в Пласті. Про нього я багато знаю із звітів Ваших сестричок. Знаю, що багато Ви в минулому році поскладали проб, здобули іспитів вмлости, що змагалися Ви навіть за першенство роя. Котрий рій має найкращих новачок, таких, що поводяться, як Закон Новацький велить, і таких, що знають найбільше про Україну. Ми вже майже знаємо, хто ці новачки і який це рій. Але напишемо це шойно на другий місяць. Та може й не буде такого одного роя. Бо ж Ви всі старалися бути найкращими і може багато у Вас найкращих новачок і багато добрих роїв.

Тими змаганнями ми святкували 40-ліття існування Українського Пласту і воно вже закінчилося. Але змагання в новацтві ніколи не кінчатся. Всі новачки хочуть бути завжди найкращими. Тому дуже раді ми були б, коли б Ви якнайчастіше писали до нас про те, що: здобули нову пробу, іспити вмлостей, зробили такі а такі добрі вчинки. А ми тут розказували б усім новачкам у світі про Ваші осяги. Пишіть до нас, новачки! Нам так цікаво читати Ваші листочки! Ми хотіли б знати про Вас всіх та про Ваше життя багато більше. Напишіть, чи Вам подобається, коли такі листи про Вас і до Вас писати? І про що Ви хотіли б, щоб ми найбільше писали? Та вже цим разом годі!

Всім, що прислали мені побажання, дякую так сердечно і з таким повним любови до Вас почуттям та з вірою, що з Вас виростають справжні українські пластунки.

Готуйсь!

Ваша Сестричка

ЛІЧИЛКА

Котику сіренький,
Котику біленький,
Котик волохатий,
Не ходи по хаті,
Виходь краще
Нас шукати!

Ходила квочка
Біля кілочка,
Водила діток
Біля квіток. Квок!
Раз, два, три!
Гру почнеш ти!

ПРИКАЗКИ

Краще птичці на сухій гілці, як у золотій клітці.
Не вчи орла літати, а рибу плавати.

НОВАЧЕ, ЧИ ТИ ЗНАЄШ, ЩО В УКРАЇНІ ТЕПЕР ВЕСНА?

Чи ти знаєш наші ранне-весняні квіти: скорозріст-підсніжник із трьома білими пелюстками, скороспілку весняну із жовто-зеленими погрубілими кінцями, білу квітку проліски-конопельки, сині проліски.

Скорозріст-підніжник

Синій пролісок

Скороспілка веснянка

Чи ти знаєш, що перша пташка, що повертається з теплих країв на Україну — це шпак (в лютому), що на початку березня прилітає жайворонок, в половині березня бузьок, при кінці березня ластівка, в половині квітня соловей, а при кінці квітня зазуля?

Жайворонок

Шпак

Соловей

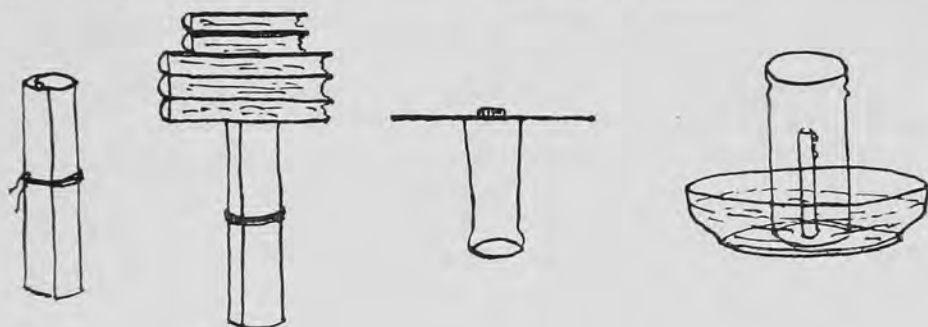
Простежи, чи в країні, в якій ти перебуваєш, знаходяться такі квіти та пташки? Якщо так, то добре приглянься до них.

СПРОБУЙ ЦЕ ЗРОБИТИ!

1. Звини картку листового паперу так, щоб утворилася рівна трубка, широка коло 5 цм. (2 інчі). Обв'яжи її ниткою чи опоясай гумкою, щоб трубка не розвинулася. Постав її одним кінцем на стіл, а на другий обережно положи одну, потім другу, третю . . . книжки. Чи ти бачиш, скільки тягару витримує трубка? (Перетяжена — заломиться). Чи ти розумієш, чому це так? Якщо ніде не дістанеш відповіді, пиши до Редакції.

2. Поклади на склянку карту (гральну) або поштівку, а на неї монету. Коли ти пальцем сильно штовхнеш картку, вона полетить. А що станеться з монетою? Чому вона впала до склянки?

3. Прикріпи запалену свічку на середині глибокої тарілки. Налляй до неї як можна найбільше води. Постарайся накласти на свічку слоїк так, щоб не згасити свічки і щоб береги слоїка прилягли до дна тарілки. Приглядайся, що станеться? Чому це так?

ХРЕСТИКІВКА

- 1) Задня частина човна називається
- 2) Діти люблять чорні ягоди, а вони називаються
- 3) Новаки поїдуть на табір, коли закінчиться
- 4) Із запаленої ватри паде
- 5) Коли повітря рухається, тоді говоримо: віє

Склади разом букви, які знаходяться на місці хрестиків, а дістанеш назву місцевості, де знаходиться могила Т. Шевченка.

ВІДГАДКИ ЗАГАДОК ІЗ "ГОТУЙСЬ" Ч. 1.

"ВІДГАДАЙ": 1) Капуста 2) Лялька

РЕБУСИКИ: 1) Підлога 2) Підпора 3) Заява

ХРЕСТИКІВКА: Наказ, Голуб, Львів, Тарас, Козак.
Букви на місці хрестиків: НОВАК.

Старий Орел пише:

Дорогі Орлині Діти!

Щиро дякую “Соловейкам” братчика Євгена з Нью Йорку, “Жайворонкам” братчика Богдана з Нью Йорку, “Вовчикам” Сестрички Діди з Кентону та Гніздові “Перелетні Птиці” зі ЗДА за те, що переслали мені різдвяно-святочні побажання. Я радий, що Ви пам'ятаєте про мене.

Орлині Діти! Не знаю, коли це число “Молодого Життя” попаде до Вас, розкинутих по всій Землі. Може тоді, коли будете готуватися до писання святочних побажань до новаків, що живуть в інших країнах. А може шойно тоді, коли ударами лози пригадуватимете своїм товаришам, що від нині за тиждень буде Великдень. Сподіваюся, що Ви вже перед святом Воскресення Христа прочитаєте журнал.

То я прохаю Вас: у дні Христового Воскресення відкрийте журнал “Готуйсь” і прочитайте ще раз цих декілька рядків:

Любі Орлині Діти! Я з Вами радію торжеством Воскресення Ісуса Христа. Я з Вами разом міцно потягаю за шнури дзвонів, щоб радісне дзвоніння донеслося до високих висот, до Всевишнього, й ген там далеко — далеко, в Україну, до наших бабусів і дідусів. Я вірю, що радісний гомін великодніх дзвонів буде милий Богові й принесе втіху нашим рідним в Україні.

У цей величний день я бажаю Вам радісно провести багато великодніх гор і багато-багато пориваючих великих гор у лісових просторах під час цьогорічного новацького табору. Тому кличу: Готуйтеся до табору! До побачення на таборі!

Готуйсь!

Ваш

Старий Орел

Дано в Новій Арці, дня 5. лютого 1953 р.

